

Hageja nõuded

- Euroopa Komisjon palub Euroopa Kohtul tuvastada, et Ungari on rikkunud ELTL artikli 63 ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklitest 7, 8. ja 12 tulevaid kohustusi, kui ta kehtestas diskrimineerivad, mittevajalikud ja põhjendamata piirangud Ungari 2017. aasta LXXVI seaduse mittetulundusühingutele välismaiste annetuste andmise läbipaistvuse kohta (a külföldről támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló 2017. évi LXXVI. törvény) nende sätete alusel, milles kehtestatakse teatava kategooria mittetulundusühingute – kes vahetult või kaudselt saavad teatavat alampiiri ületavaid välismaiseid toetusi – registreerimise, deklareerimise ja läbipaistvuse alased nõuded ning milles sätestatakse lisaks võimalus kehtestada sanktsioone nende ühingute suhtes, kes neid kohustusi ei täida;
- mõista kohtukulud välja Ungarilt.

Väited ja peamised argumendid

2017. aasta LXXVI seadus mittetulundusühingutele välismaiste annetuste andmise läbipaistvuse kohta kehtestab teatava kategooria mittetulundusühingute – kes vahetult või kaudselt saavad teatavat alampiiri ületavaid välismaiseid toetusi – uued registreerimise, deklareerimise ja läbipaistvuse alased nõuded ning võimaluse kehtestada sanktsioone nende ühingute suhtes, kes neid kohustusi ei täida.

Komisjon alustas 14. juulil 2017 Ungari vastu seoses 2017. aasta LXXVI seadusega liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlust.

Kuna komisjon ei jäänud Ungari antud vastusega rahule, saatis ta liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse järgmises etapis 5. oktoobril 2017 Ungarile põhjendatud arvamuse.

Kuna komisjon ei jäänud rahule ka Ungari poolt tema põhjendatud arvamusele antud vastusega, otsustas ta saata asja Euroopa Kohtule arutamiseks, selleks et tuvastada, et Ungari ei ole täitnud ELTL artiklitest 63 ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklitest 7, 8. ja 12 tulenevaid kohustusi.

CJ 21. veebruaril 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (esimene koda) 13. detsembri 2017. aasta otsuse peale kohtuasjas T-602/16: CJ versus Haiguste Ennetamise ja Tõrje Euroopa Keskus (ECDC)

(Kohtuasi C-139/18 P)

(2018/C 211/12)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: CJ (esindaja: Δικηγόρος V. Kolias)

Teine menetlusosaline: Haiguste Ennetamise ja Tõrje Euroopa Keskus (ECDC)

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- tühistada tervikuna Üldkohtu 13. detsembri 2017. aasta otsus CJ vs. ECDC (T-602/16, EU:T:2017:893);
- sellest tulenevalt, kui tuvastatakse, et apellatsioonkaebus on põhjendatud, tühistada vaidlusalune 21. septembri 2015. aasta hindamisaruanne;
- mõista kõik kohtukulud nii esimeses kohtuastmes kui apellatsiooniastmes välja Haiguste Ennetamise ja Tõrje Euroopa Keskuselt (ECDC).

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitab apellant neli väidet.

1. Esimene väide, et Üldkohus:

- on vääralt tõlgendanud ECDS rakenduseeskirja nr 20 artikli 3 lõikeid 1 ja 3 nende koostoimes, kui ta järeldas, et edasikaebuse hindaja ei pea tingimata olema haldusnõukogu esimees sellistel juhtudel, nagu on kõne all käesolevas asjas,
- on õiguslikult ebaõigesti kvalifitseerinud faktilised asjaolud, kui ta leidis, et on igal juhul ebatõenäoline, et haldusnõukogu esimees oleks langetanud hageja suhtes soodsa otsuse,
- on vääralt tõlgendanud argumenti, et hindaja alluvuses töötav isik ei saa olla edasikaebuse hindaja, sest ta ei ole hindajast piisavalt sõltumatu.

2. Teine väide, et Üldkohus:

- on vääralt tõlgendanud ECDS rakenduseeskirja nr 20 artikli 7 lõiget 1 ning artikli 8 lõikeid 3 ja 4, kui ta järeldas, et hindaja ei saa võtta arvesse teenistuja suhtes eelmisel hindamisperioodil paika pandud eesmäärke ja tulemuslikkuse näitajaid,
- teise võimalusena on õiguslikult ebaõigesti klassifitseerinud faktilised asjaolud, kui ta leidis, et hindaja võttis eesmärgid ja tulemuslikkuse näitajad nõuetekohaselt arvesse.

3. Kolmas väide, et Üldkohus:

- on vääralt tõlgendanud mõistet „dialoog“ ECDS rakenduseeskirja artikli 8 lõike 9 mõttes,
- teise võimalusena on õiguslikult ebaõigesti klassifitseerinud hindamise käigus toimuva „dialoogi“, leides, et selleks võib pidada olukorda, kus kinnitaja küsib teenistuja käest dokumenti, mis on juba tema valduses; olukorda, kus kinnitaja esitab teenistujale mobiiltelefoni teel küsimuse: „[m]illiseid töötulemuste hindamise aspekte ei pea sa õigeks?“, ning olukorda, kus ta ei esita rohkem küsimusi, kui teenistuja on sisuliselt vastanud ja teinud ettepaneku anda täiendavalt konkreetsemat teavet, mida kinnitaja võib vajada.

4. Neljas väide, et Üldkohus:

- on vääralt tõlgendanud personalieeskirjade artiklit 22a, kui ta leidis sisuliselt, et isegi kui teenistuja väidab *in tempore non suspecto*, et finantsjuhtimine on puudulik ja esitab selle kohta vähemalt algse tõendi ning need väited osutuvad õigeks, on ametil õigus lasta asjaomase teenistuja aasta jooksul saavutatud töötulemusi hinnata isikutel, keda need väited puudutavad,
- teise võimalusena on õiguslikult ebaõigesti kvalifitseerinud apellandi väited, leides, et need ei ole esitatud *in tempore non suspecto* ega ole ka tõesed ning on tõendamata ning et teenistujad, keda need väited puudutasid, olid sellele vaatamata võimelised apellandi töötulemusi neutraalselt hindama.